

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský sou v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců Mgr.Marka Bedřicha a JUDr.Jitky Hroudové v právní věci žalobce **ZFP Developer II. s.r.o.**, IČ: 28485777, se sídlem v Praze 2, Lublaňská 1916/17, zastoupeného Mgr.Pavlou Krejčí, advokátkou se sídlem v Praze 1, Újezd 46, proti žalovanému **Magistrátu hlavního města Prahy**, se sídlem v Praze 1, Mariánské náměstí 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního úřadu ze dne 3.5.2012, č.j. S-MHMP-0088333/2012/OZP-V-101/R-17/Bor,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále též žalovaného správního úřadu) ze dne 3.5.2012, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 10, odboru životního prostředí, dopravy a rozvoje, ze dne 11.11.2011, č.j. P10-067527, kterým nebylo žalobci povoleno podle ustanovení § 8 odst.1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů, pokácení ořešáku vlašského s obvodem kmene 122 centimetrů, měřeného ve 130 centimetrech nad zemí, a břízky bělokoré s obvodem kmene 106 centimetrů, měřeného ve 130 centimetrech nad zemí, na pozemku parc.č. 3127/6 v katastrálním území Strašnice.

Žalobce v podané žalobě namítl, že podle ustanovení § 8 odst.1 zákona o ochraně přírody a krajiny je ke kácení dřevin nezbytné povolení orgánu ochranu přírody, není-li dále

v tomto zákoně stanoveno jinak. Povolení lze vydat ze závažných důvodů po vyhodnocení funkčního a estetického významu dřevin. Závažnými důvody se míní důvody na straně žadatele, mj. je jimi i umístění nové stavby. V posuzovaném případě se jedná o manipulační plochu pro parkování vozidel, která je podle názoru žalobce novou stavbou.

S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu žalobce poukázal na to, že otázka, zda povolit kácení dřeviny, je vždy záležitostí složitou a nikoli jednoznačnou a při jejím rozhodování se přihlíží k ochraně jiných veřejných či individuálních zájmů. Žalobce má za to, že výstavba parkoviště (manipulační plochy pro parkování vozidel) je nezbytná pro účely vytvoření parkovacích míst pro obyvatele půdních vestaveb a nástaveb v okolí, kteří touto výstavbou budou řešit své bytové potřeby. Nová parkovací místa budou sloužit rezidenčnímu bydlení obyvatel a slouží individuálním zájmům obyvatel Prahy 10. Je zřejmé, že tato parkovací místa současně slouží i veřejnému zájmu, neboť přispívají ke snížení intenzity nedovoleného a živelného parkování v rozporu s dopravními předpisy na místech se zákazem stání, na veřejné zeleni či na plochách určených pro pěší, které brání plynulému provozu dopravních prostředků městské hromadné dopravy. Zároveň nedochází ke zvýšení poptávky po parkování, která převyšuje dostupné parkovací kapacity. Jedno parkovací stání bude vyhrazeno pro osoby tělesně postižené. Žalobce dovozoval, že výstavba parkovacích míst na tomto typu území je právními předpisy a dalšími souvisejícími dokumenty předvídaným a plánovaným druhem výstavby s tím, že parkovací místa musí mít vazbu na potřeby souvisejícího území. Žalobce se domnívá, že výstavba předmětného parkoviště je v daném případě s ohledem na funkční a estetický význam dřevin dostatečným závažným důvodem podle ustanovení § 8 odst.1 zákona o ochraně přírody a krajiny pro vydání povolení ke kácení dřevin. Veřejný zájem na výstavbě parkovacích míst převyšuje v daném případě podle názoru žalobce veřejný zájem na ochraně předmětných dřevin v dané lokalitě, byť tato specifikovaná podmínka není podmínkou povolení ke kácení dřevin ve smyslu ustanovení zákona.

Žalobce v podané žalobě namítl, že odůvodnění žalovaného správního úřadu ohledně závěrů, uváděných v žalobou napadeném rozhodnutí, není dostatečné a je nepřezkoumatelné, neboť závažnými důvody ve smyslu ustanovení § 8 odst.1 zákona o ochraně přírody a krajiny pro povolení kácení dřevin není pouze situace naplnění povinnosti podle článku 10 vyhlášky hlavního města Prahy č. 26/1999, o obecně technických požadavcích na výstavbu, ale žalobce se naopak domnívá, že závažné důvody ve smyslu uvedeného právního ustanovení pro povolení kácení dřevin jsou naplněny. Žalobce dále namítl, že správní úřad by se v odůvodnění svého rozhodnutí o povolení či nepovolení kácení dřevin měl problematikou náhradní výsadby vždy zabývat, má povinnost v odůvodnění svého rozhodnutí veškeré možnosti podle ustanovení § 9 zákona o ochraně přírody a krajiny zohlednit a vysvětlit souvztažnosti, dané zákonem mezi možnostmi či nemožnostmi kácet dřeviny v konkrétním posuzovaném případě a možnostmi či nemožnostmi využít mechanismy podle ustanovení § 9 zákona, včetně podrobného odůvodnění ve vztahu ke všem aplikovatelným mechanismům, zohledněným v zákoně, proč nemohou být využitelné, případně za jakých podmínek mohou být využitelné. Podle předmětných ustanovení má orgán ochrany přírody určitý prostor pro správní uvážení při rozhodování ve vazbě na veškeré možnosti dané zákonem a veškeré části žádosti žalobce v dané oblasti (včetně ekologické hodnoty dřevin navrhovaných ke kácení versus možnosti náhradní výsadby a jejich ekologické hodnoty, následnou péči o dřeviny apod.). Žalobce poukázal na ustanovení § 2 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, podle něhož správní orgán uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu,

v jakém mu byla svěřena. Možnost správního uvážení však nedává správnímu úřadu prostor k libovůli, ale pouze k nalezení optimálního řešení.

Z obsahu vyjádření žalovaného správního úřadu k podané žalobě vyplývá, že rozhodnutí Úřadu městské části Praha 10 bylo vydáno poté, kdy odvolací správní úřad - na základě odvolání žadatele - rozhodnutím ze dne 5.9.2011 zrušil předcházející rozhodnutí správního úřadu prvního stupně ze dne 23.6.2011 a věc mu vrátil k novému projednání. Žalovaný správní úřad k námitkám v žalobě odkázal na stanovisko, vyjádřené v odůvodnění napadeného rozhodnutí, protože námitky v žalobě jsou téměř identické s námitkami, které žalobce v postavení odvolatele uplatňoval proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 10.

Skutečností, zda výstavba parkoviště je či není splněním povinnosti, stanovené právními předpisy, se správní úřad prvního stupně zabýval na základě názoru, který odvolací správní úřad vyjádřil v odůvodnění rozhodnutí ze dne 5.9.2011. Úvaha správního úřadu vycházela z tvrzení žalobce, že výstavba parkoviště je nezbytná pro účely vytvoření parkovacích míst pro obyvatele půdních vestaveb a nástaveb v okolí. To samozřejmě neznamená, že by v případě, kdy se o plnění povinnosti, vyplývající z právních předpisů nejedná, byl *a priori* vyloučen veřejný zájem. Většinou námitek žalobce se žalovaný odvolací správní úřad již zabýval při projednání odvolání. Žalovaný se neztotožnil s názorem žalobce, že by se správní úřad v odůvodnění svého rozhodnutí o nepovolení kácení měl problematikou náhradní výsadby zabývat vždy. Ekologická i estetická hodnota nově vysázených dřevin v rámci náhradní výsadby může mít podle názoru žalovaného na závažnost důvodů pro kácení vliv leda v případě, kdy by důvodem kácení byla výsadba jiných dřevin, tedy sama náhradní výsadba. V posuzovaném případě však žalobce jako důvod podle ustanovení § 8 odst.3 písm.e) vyhlášky č. 395/1992 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o ochraně přírody a krajiny, pro kácení ve své žádosti uvedl pouze výstavbu manipulační plochy pro parkování vozidel. Správní úřad proto podle názoru žalovaného nepochybil, když podle ustanovení § 8 odst.1 věty druhé zákona o ochraně přírody a krajiny posuzoval pouze závažnost důvodu pro kácení, který uvedl žadatel. V daném případě správní úřad prvního stupně neshledal důvody, které uvedl žalobce ve své žádosti o povolení ke kácení dřevin, jako závažné, a proto kácení nepovolil. Řádně přitom posoudil funkční a estetický význam dřevin a naplnil tak dikci ustanovení zákona o ochraně přírody a krajiny. Proto podle názoru odvolacího správního úřadu nepochybil, když se za takové situace již nezabýval návrhem náhradní výsadby a nezvažoval ani následnou péči o dřeviny vysazené v rámci případné náhradní výsadby.

Pokud jde o vztah mezi ustanoveními § 8 odst.1 a § 9 zákona o ochraně přírody a krajiny, tento žalovaný odvolací správní úřad obsáhle a dostatečně vysvětlil v odůvodnění napadeného rozhodnutí, které bylo podle názoru žalovaného vydáno v souladu s právními předpisy, a proto žalovaný navrhl, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

Podáním žádosti o povolení kácení dřevin na pozemku parc.č. 3127/6 v katastrálním území Strašnice žalobcem dne 23.3.2011 bylo zahájeno správní řízení. Podle obsahu žádosti odůvodnění byla výstavba manipulační plochy pro parkování vozidel. O zahájeném správním řízení správní úřad prvního stupně podle ustanovení § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny informoval evidovaná občanská sdružení, žádné z nich se však do řízení nepřihlásilo.

Dne 31.3.2011 byl zjištěn stav předmětných dřevin na místě samotném bez přítomnosti žadatele, neboť stromy rostou na veřejném prostranství, které je volně přístupné. Ze zjištěného stavu na místě samém byla pořízena správním úřadem fotodokumentace.

Rozhodnutím ze dne 23.6.2011, č.j. R31/P10033916/2011/Voj, správní úřad prvního stupně nepovolil žadateli kácení dvou dřevin, ořešáku vlašského a břízy bělokoré, na předmětné parcele. Žadatel se proti uvedenému rozhodnutí dne 1.7.2011 v zákonné lhůtě odvolal a správní úřad prvního stupně předal odvolání i se spisovým materiálem nadřízenému odvolacímu správnímu úřadu. Odvolací správní úřad rozhodnutí přezkoumal a rozhodnutím ze dne 6.9.2011, č.j. P10-097946/2011, vydané rozhodnutí zrušil a vrátil správnímu úřadu prvního stupně věc k novému projednání.

Správní úřad prvního stupně se při novém projednání vypořádal s námitkami odvolacího správního úřadu a rozhodnutím ze dne 11.11.2011 rozhodl tak, že žalobci nepovolil podle ustanovení § 8 odst.1 zákona o ochraně přírody a krajiny pokácení ořešáku vlašského a břízy bělokoré na pozemku parc.č. 3127/6 v katastrálním území Strašnice s odůvodněním, že pokácením obou dřevin by vznikla ekologická újma s dopadem na funkční a estetický význam stanoviště, když pozemek je nedílnou součástí lokální vzrostlé a zapojené městské zeleně. Předmětné dřeviny na dotčené ploše plní svůj funkční význam, především mikroklimatický a hygienický. Zachováním využití předmětného pozemku, kde se předmětné dřeviny vyskytují převážně jako zeleň, bude navíc naplněním programového prohlášení rady Městské části Praha 10 pro období 2010 až 2014. Orgán prvního stupně nepovažuje realizaci parkoviště v podobě předloženého projektu a předložených podkladů za dostatečně závažný důvod ke kácení předmětných dřevin, kdy by veřejný zájem na realizaci parkovacích míst v souvislosti s výstavbou půdních vestaveb a nástaveb převyšoval veřejný zájem na ochraně přírody.

Rovněž proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 10 podal žalobce včasné odvolání, o němž rozhodl žalovaný odvolací správní úřad žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 3.5.2012, jímž odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil se závěrem, že podle názoru odvolacího správního úřadu správní úřad prvního stupně své rozhodnutí dostatečně odůvodnil a je zřejmé, jakými úvahami se při svém rozhodování řídil. Ze zákona o ochraně přírody a krajiny nevyplývá povinnost porovnávat ekologickou hodnotu dřevin navrhovaných ke kácení s ekologickou hodnotou dřevin navrhovaných žadatelem k náhradní výsadbě a nebyla zpochybněna zjištění správního úřadu prvního stupně, že stavba předmětného parkoviště není plněním povinností vyplývajících z právních předpisů a že není přesvědčen o závažnosti důvodu pro kácení předmětných dřevin.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě, a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.). Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků řízení výslovně nepožádal o nařízení ústního jednání, vyjádřili tím žalobce i žalovaný správní úřad svůj souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout ve věci samé bez nařízení ústního jednání. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Věc soud posoudil takto:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného odvolacího správního úřadu, kterým nebylo žalobci povoleno podle ustanovení § 8 odst.1 zákona o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů, pokácení ořešáku vlašského a břízky bělokoré na pozemku parc.č. 3127/6 v katastrálním území Strašnice za účelem výstavby parkoviště (manipulační plochy pro parkování vozidel).

Podle ustanovení § 8 odstavec 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 114/1992 Sb.), ke kácení dřevin je nezbytné povolení orgánu ochrany přírody, není-li dále stanoveno jinak. Povolení lze vydat ze závažných důvodů po vyhodnocení funkčního a estetického významu dřevin. Povolení ke kácení dřevin na silničních pozemcích může orgán ochrany přírody vydat jen po dohodě se silničním správním úřadem a povolení ke kácení dřevin u železničních drah může orgán ochrany přírody vydat jen po dohodě s drážním správním úřadem.

Podle ustanovení § 9 zákona č. 114/1992 Sb. orgán ochrany přírody může ve svém rozhodnutí o povolení kácení dřevin uložit žadateli přiměřenou náhradní výsadbu ke kompenzaci ekologické újmy vzniklé pokácením dřevin. Současně může uložit následnou péči o dřeviny po nezbytně nutnou dobu, nejvýše však na dobu pěti let. Náhradní výsadbu podle odstavce 1 lze uložit na pozemcích, které nejsou ve vlastnictví žadatele o kácení, jen s předchozím souhlasem jejich vlastníka. Obce vedou přehled pozemků vhodných pro náhradní výsadbu ve svém územním obvodu po předběžném projednání s jejich vlastníkem. Pokud orgán ochrany přírody neuloží provedení náhradní výsadby, je ten, kdo kácí dřeviny z důvodů výstavby a s povolením orgánu ochrany přírody povinen zaplatit odvod do rozpočtu obce, která jej použije na zlepšení životního prostředí. Ten, kdo kácel dřeviny protiprávně, je povinen zaplatit odvod do Státního fondu životního prostředí České republiky. Výši odvodů, podmínky pro jejich ukládání i případné prominutí stanoví zvláštní zákon.

Žalobce v podané žalobě především namítl, že výstavba předmětného parkoviště je v daném případě s ohledem na funkční a estetický význam dřevin dostatečným závažným důvodem podle ustanovení § 8 odst.1 zákona o ochraně přírody a krajiny pro vydání povolení ke kácení dřevin. Veřejný zájem na výstavbě parkovacích míst převyšuje v daném případě podle názoru žalobce veřejný zájem na ochraně předmětných dřevin v dané lokalitě, byť tato specifikovaná podmínka není podmínkou povolení ke kácení dřevin ve smyslu ustanovení zákona.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu ustanovení § 8 odstavec 1 zákona č. 114/1992 Sb. svěřuje orgánu ochrany přírody při rozhodování, zda povolí kácení dřevin, správní uvážení, správní orgán má tedy určitý prostor pro vlastní úvahu a tuto skutečnost musí správní soudy respektovat. Dané ustanovení však zároveň stanoví meze takové úvahy. Pro povolení kácení dřevin musí existovat závažné důvody a musí mu předcházet vyhodnocení funkčního a estetického významu dřevin. Z rozhodnutí orgánu ochrany přírody tak musí být patrné, jakou úvahou se správní orgán při posouzení těchto otázek řídil a zda význam těchto dřevin na straně jedné i závažnost důvodů pro jejich pokácení na straně druhé dostatečně zhodnotil.

Pokud mají soudy ve správním soudnictví přezkoumávat rozhodnutí vydané v oblasti veřejné správy podle ustanovení § 4 odstavec 1 písmeno a/ s.ř.s., je z povahy věci nutné, aby bylo možno z přezkoumávaného rozhodnutí usoudit, z čeho správní orgán vycházel a jakými skutkovými a právními úvahami se řídil. Sémanticky vzato totiž samotný pojem „odůvodnění“ v sobě zahrnuje požadavek, aby v něm byly uvedeny konkrétní důvody, které

vedly příslušný orgán k danému rozhodnutí. Absentují-li tyto důvody a úvahy v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, musí je soud podle ustanovení § 76 odstavec 1 písmeno a/ s.ř.s. pro nepřezkoumatelnost zrušit.

V daném případě se zákonné omezení výkonu vlastnického práva projevuje právě tím, že vlastník pozemku může pokácet stromy na tomto pozemku rostoucí pouze s povolením orgánu ochrany přírody, který musí objektivně posoudit a náležitě odůvodnit, zda zájem vlastníka na pokácení dřevin převyšuje konkurující veřejný zájem na jejich zachování. Správní orgán přitom váží estetický a funkční význam dřevin na straně jedné a závažnost důvodů pro jejich pokácení na straně druhé, aby mohl rozhodnout, zda pokácení dřevin povolí. Estetický a funkční význam dřevin nesmí být posuzován samostatně a nemůže být snižován na pouhé kritérium pro určení rozsahu náhradní výsadby. Naopak estetický a funkční význam dřevin musí správní orgány zkoumat ve vztahu k důvodům pro pokácení dřevin a jejich závažnosti

Žalobou napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné, neboť zmíněné důvody v něm byly dostatečně vysvětleny. Žalobou napadené rozhodnutí rovněž vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Správní uvážení, tj. hodnocení rozhodných skutečností rozhodujícím správním orgánem, nebylo v daném případě soudem shledáno v rozporu s obsahem spisového materiálu a odlišný náhled účastníka řízení na způsob hodnocení rozhodujících skutečností správním orgánem není sám o sobě důvodem pro zrušení rozhodnutí.

V daném případě jsou tyto meze stanoveny přímo zmiňovaným ustanovením zákona o ochraně přírody a krajiny, podle něhož musí pro povolení pokácení dřevin existovat závažné důvody a musí mu předcházet vyhodnocení funkčního a estetického významu dřevin. Z rozhodnutí orgánu ochrany přírody tedy musí být patrné, jakou úvahou se správní orgán při posouzení těchto otázek řídil a zda význam těchto dřevin na straně jedné i závažnost důvodů pro jejich pokácení na straně druhé dostatečně zhodnotil. Jeho úvaha musí odpovídat zásadám logického myšlení a musí se, jak již bylo řečeno, pohybovat v zákonem vymezeném rámci.

V dané věci nebylo zjištěno, že by závěry správního orgánu nebyly podloženy dostatečně skutkovými zjištěními nebo s nimi byly v rozporu či že by se správní orgán nevypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce. Závěry, k nimž správní orgán dospěl při hodnocení rozhodujících skutečností, nejsou v rozporu se zásadami logického myšlení a uvažování. Tím jsou zároveň i vymezeny meze přezkumné činnosti soudu ve správním soudnictví, pokud jde o správní uvážení. Úkolem soudu tak není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav řádným procesním postupem, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Pokud jsou tyto předpoklady splněny, nemůže soud z těchto skutečností vyvozovat jiné nebo přímo opačné závěry.

Úvaha správního úřadu vycházela z tvrzení žalobce, že výstavba parkoviště je nezbytná pro účely vytvoření parkovacích míst pro obyvatele půdních vestaveb a nástaveb v okolí. To samozřejmě neznamená, že by v případě, kdy se o plnění povinnosti, vyplývající z právních předpisů nejedná, byl *a priori* vyloučen veřejný zájem. Většinou námitek žalobce se žalovaný odvolací správní úřad již zabýval při projednání odvolání.

Žalobce rovněž namítal, že správní úřad by se v odůvodnění svého rozhodnutí o povolení či nepovolení kácení dřevin měl problematikou náhradní výsadby vždy zabývat, má povinnost v odůvodnění svého rozhodnutí veškeré možnosti podle ustanovení § 9 zákona o ochraně přírody a krajiny zohlednit a vysvětlit souvztažnosti, dané zákonem mezi možnostmi či nemožnostmi kácet dřeviny v konkrétním posuzovaném případě a možnostmi či nemožnostmi využít mechanismy podle ustanovení § 9 zákona, včetně podrobného odůvodnění ve vztahu ke všem aplikovatelným mechanismům, zohledněným v zákoně, proč nemohou být využitelné, případně za jakých podmínek mohou být využitelné.

Městský soud v Praze se ztotožnil s právní argumentací žalovaného správního úřadu v tom smyslu, že ekologická i estetická hodnota nově vysázených dřevin v rámci náhradní výsadby může mít na závažnost důvodů pro kácení vliv leda v tom případě, kdy by důvodem kácení byla výsadba jiných dřevin, tedy sama náhradní výsadba. Tak tomu však v posuzovaném případě není, protože žalobce jako důvod podle ustanovení § 8 odst.3 písm.e) vyhlášky č. 395/1992 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o ochraně přírody a krajiny, pro kácení, ve své žádosti uvedl pouze a výlučně výstavbu manipulační plochy pro parkování vozidel. Správní úřad prvního stupně ani žalovaný proto podle názoru soudu nepochybil, když podle ustanovení § 8 odst.1 věty druhé zákona o ochraně přírody a krajiny posuzoval pouze závažnost toho důvodu pro kácení, který ve své žádosti uvedl žadatel. Jestliže v daném případě správní úřad prvního stupně neshledal důvody, které uvedl žalobce ve své žádosti o povolení ke kácení dřevin, jako závažné a kácení nepovolil, přičemž – jak již bylo výše naznačeno – řádně posoudil a dostatečně podrobně odůvodnil své závěry o funkčním a estetickém významu dřevin, nelze mít za to, že tím, se za takové situace již více nezabýval návrhem náhradní výsadby a nezvažoval ani následnou péči o dřeviny vysazené v rámci případné náhradní výsadby, zatížil rozhodnutí vadou nezákonnosti, pro kterou by soud nezbylo, než rozhodnutí zrušit.

Správní orgán se ve správním řízení zabýval všemi shromážděnými listinnými důkazy a vypořádal se se zjištěnými skutečnostmi. Městský soud v Praze neshledal žádné vady řízení, které by měly za následek nezákonnost či věcnou nesprávnost napadeného rozhodnutí. Na základě výše uvedeného odůvodnění Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně a proto ji postupem podle ustanovení § 78 odstavec 7 s.r.s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst.1 soudního řádu správního, podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední

den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 16.září 2013

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu